

Arrest

nr. 146 427 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig verblijf en lokale verankering. Betrokkene zegt dat hij sedert januari 2007 ononderbroken in België verblijft, dat hij de nodige sociale banden heeft gecreëerd, dat hij kennis heeft van het Nederlands, dat hij bereid is te werken, dat hij sinds zijn aankomst ernstige inspanningen geleverd heeft om zich de Nederlandse taal eigen te maken en zich volledig te integreren en dat hij zich bijzonder goed thuis voelt in België. Hij legt ook volgende stukken voor om zijn verblijf en integratie te staven: een huurovereenkomst, doktersattesten, geneesmiddelenvoorschriften, een betalingsbewijs, een factuur, een bewijs van inschrijving voor een cursus Nederlands, een arbeidsovereenkomst bij BVBA DAHAB, een attest van werkbereidheid, een diploma Pedagogie en getuigenverklaringen. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging in zijn land van herkomst, waar hij zou worden blootgesteld aan racistisch geweld, met de eventuele dood tot gevolg. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat betrokkene vreest voor vervolging kan niet in zijn voordeel weerhouden worden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij nooit asiel heeft aangevraagd en aldus niet de bescherming heeft willen inroepen van de Belgische autoriteiten om zich te beschermen tegen deze vrees. Dit element vormt geen grond tot regularisatie.

Betreffende het argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het non-discriminatiebeginsel zoals voorzien in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 10 van het Verdrag betreffende de werking van de EU". In de uiteenzetting blijkt dat verzoeker ook nog de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het rechtszekerheids-en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt geadstrueerd:

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het non-discriminatiebeginsel zoals voorzien in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 10 van het Verdrag betreffende de werking van de EU;

Dat het beleid van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid willekeurig is en gelijke gevallen ongelijk worden behandeld;

Dat deze ongelijkheid erin bestaat dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de criteria zoals voorzien in de Instructie dd. 19 juli 2009 steeds heeft toegepast om aanvragen, welke werden ingediend in de periode 15.09.2009 - 15.12.2009 tot regularisatie te beoordelen, terwijl zij deze plots niet meer wenst aan te wenden;

Dat als dusdanig blijkt uit de beslissingen dd. 24 augustus 2011 en 7 februari 2012 (stukken 3 en 5):

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009.

Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen. " (...)

(stuk 5 -beslissing dd. 24.08.2011)

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing" (eigen onderlijning)

(stuk 3 - beslissing dd. 16.01.2012)

Dat er aldus overduidelijk sprake is van willekeur, nu er talrijke dossiers reeds op basis van de Instructie werden beoordeeld, en verblijfsvergunningen in die zin werden afgeleverd, tengevolge waarvan dossiers welke reeds lange tijd aansleepten en waarin derhalve nog geen beslissing werd genomen, hierop thans worden afgestraft;

Dat de Instructie inderdaad reeds werd vernietigd door de Raad van State, doch dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid deze binnen zijn discretionaire bevoegdheid nog steeds bleef toepassen;

Dat het niet langer toepassen van de criteria vermeld in de instructie niet alleen een schending inhoudt van het non-discriminatiebeginsel, maar ook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954);

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid deze beginselen schendt;

Dat immers de Staatssecretaris een beslissing nam waarbij de aanvraag tot regularisatie van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, zich hierbij steunende en verwijzende naar de Instructie dd. 19 juli 2009;

Dat de Staatssecretaris deze ongegronde beslissing vrijwillig heeft ingetrokken, nadat verzoeker hiertegen beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat de Staatssecretaris immers zelf tot de conclusie was gekomen dat het beroep terecht was en de beslissing inderdaad onterecht werd genomen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook aan verzoeker minstens het vertrouwen wekte dat de aanvraag tot regularisatie van verzoeker inderdaad gegrond was en dat zij zich had vergist;

Dat wanneer nadien de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een nieuwe beslissing neemt op dezelfde gronden en nogmaals besluit dat de aanvraag tot regularisatie ongegrond is, hierbij stellende dat de Instructie, welke zij jarenlang heeft toegepast !, werd vernietigd en hiermee geen rekening kan worden gehouden, zij het gewekte vertrouwen in hoofde van verzoeker heeft beschaamd;

Dat het geweer derhalve van de ene dag op de andere zomaar van schouder werd veranderd....

Dat vooral de zinsnede "Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen" de wenkbrouwen doen fronsen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid immers zelf stelde de Instructie dd. 19 juli 2009 te zullen blijven toepassen, waarin om voorlegging van bewijsstukken, zoals deze werden neergelegd, werd verzocht! ! !

Begrijpe wie begrijpe kan...

Dat de bestreden beslissing dan ook de bovengenoemde beginselen van behoorlijk bestuur en het non-discriminatiebeginsel schendt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder onterecht heeft geoordeeld dat de criteria zoals vermeld in de instructie van 9 juli 2009 niet onderzocht dienen te worden;

Dat de criteria zoals vermeld in de instructie wel degelijk onderzocht en toegepast dienen te worden, nu anderszins oordelen zou leiden tot een ongerechtvaardigde vorm van discriminatie en dossiers welke reeds lange tijd dienden te wachten op antwoord, dubbel gestraft worden!;

Dat verzoeker bovendien wel degelijk voldoet aan de criteria zoals vermeld in de instructie;

Dat de instructie onder punt 2.8.B dienaangaande als volgt vermeldde:

"Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

B. Of de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf heeft in België en die een kopij van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe moet het dossier binnen de drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies afgeleverd door de Gewesten betreffende de aanvraag arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- *Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen*
- *Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*

Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en / of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien."

Dat verzoeker evenwel wel degelijk ononderbroken in België heeft verbleven sedert januari 2007, zoals blijkt uit volgende stukken en gegevens:

- *Verzoeker sloot op 1 februari 2007 huurovereenkomst af met de Heer [...]*
- *Verzoeker raadpleegde diverse artsen vanaf het jaar 2007 tot op heden, hetgeen wordt aangetoond door de getuigschriften van verstrekte hulp en bonnetjes van geneesmiddelen welke werden aangekocht, met name op twee verschillende data in 2008, 10.04.2008, 29.10.2008, 22.12.2008, 06.11.2009, 25.11.2009;*
- *Uit de medische documenten komt derhalve vast te staan dat verzoeker minstens sedert 2008 behandelingen onderging;*
- *Dokter [...] attesteerde verder op 10 april 2008 dat verzoeker in staat is om te werken;*
- *Verzoeker kocht op 4 september 2008 een GSM Nokia aan [...], zoals blijkt uit het factuur met garantiebewijs hetwelk werd afgeleverd;*
- *Verzoeker bezoekt regelmatig de zaak [...] en minstens sedert 2 februari 2009;*
- *Verzoeker richtte zich tot het Centrum voor Volwassenonderwijs te Mol, Leenhofstraat 33, waar hij thans nog steeds is ingeschreven in de opleiding Nederlands voor Anderstaligen - Breakthrough A en B;*

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere dag van diens verblijf in België een document of bewijsstuk kan voorleggen, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoeker kan verwacht worden;

Dat verzoeker wel kan aantonen dat hij op 1 februari 2007 een studio huurde te [...] voor onbepaalde duur, en hiermee dan ook onomstotelijk bewijst ononderbroken in België te hebben verbleven, nu deze overeenkomst door verzoeker werd ondertekend en verzoeker derhalve wel degelijk fysiek in België aanwezig was en is;

Dat de overige, voorgelegde bewijsstukken verder aantonen dat verzoeker na afsluiting van de huurovereenkomst eveneens in België heeft verbleven; Hoe was verzoeker anders in de mogelijkheid om een GSM aan te kopen en behandelingen te ondergaan?

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid door te stellen dat het afsluiten van een huurovereenkomst niet betekent dat verzoeker ook daadwerkelijk ononderbroken in België heeft verbleven, niet alleen volkomen onredelijk optreedt, doch iedere bewijsvoering dienaangaande ondermijnt;

Dat het immers onmogelijk is om aan te tonen dat verzoeker iedere dag op het Belgische grondgebied heeft verbleven;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid door dergelijke houding, waarbij ondermeer wordt gesteld dat één enkel document onvoldoende zou zijn (?!), dan ook een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de instructies, wat uiteraard niet de bedoeling mag en kan zijn;

Dat er door de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder geen betwisting wordt gevoerd dat verzoeker aan de andere cumulatieve voorwaarden van de vernietigde instructie voldoet en derhalve een arbeidsovereenkomst van minstens één jaar kan voorleggen, met minimumverloning;

Dat verzoeker inderdaad arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur ondertekende bij BVBA DAHAB, met arbeidsduur ad 34 uur per week en met verloning ad 10,29 euro per uur, hetwelk het minimumloon in de sector uitmaakt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat dit aldus een schending inhoudt van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van het motiveringsbeginsel;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordt;”

2.1.2. Verzoeker voert de schending aan van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat het beginsel van behoorlijk bestuur niet bestaat. Elk van de duidelijk omschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur hebben een eigen finaliteit en het komt dus aan verzoekster toe om hier klaarheid in te scheppen. Zij blijft daartoe in gebreke. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

Verder in de uiteenzetting wordt, zoals gesteld, wel verwezen naar het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.3. Het past om vooreerst het juridisch kader in herinnering te brengen waarbinnen de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;
desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

2.1.5. Verzoeker is vooreerst van oordeel dat de vernietigde instructies hadden moeten worden toegepast op zijn aanvraag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar verzoeker er zich over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is.

In de mate waarin verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker betoogt, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat het een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een

verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. In de mate dat verzoeker er nog op alludeert dat, mocht zijn dossier onmiddellijk op de correcte manier zou zijn behandeld hij reeds verblijfsrecht zouden hebben bekomen, dient erop gewezen dat de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging niet aan een bepaalde termijn is onderworpen en dat de verwerende partij ertoe gehouden is het juridische kader dat bestaat op het ogenblik dat zij haar beslissing neemt toe te passen, hetgeen zij ook heeft gedaan. Van een schending van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel is derhalve geen sprake. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is evenmin aannemelijk gemaakt.

2.1.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen. In de mate dus dat verzoeker wenst aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de vernietigde constructie, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is. Overigens moet ter zake nog worden vastgesteld dat verzoeker zich richt tegen motieven die niet werden opgenomen in de thans bestreden beslissing, zodat zijn grieven ook om die redenen niet dienstig zijn.

2.1.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet het middel uiteen als volgt:

Dat verder uit de bewoordingen van de beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoeker enkel werd getoetst aan de bepalingen van de instructie dd. 19 juli 2009, doch niet aan de bepalingen van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;

Dat er inderdaad niet wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, hoewel verzoeker lange tijd in België verblijft en onmiddellijk kan tewerkgesteld worden, nadat verzoeker zijn verblijfsvergunning heeft mogen bekomen;

Dat indien verzoeker niet zou voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, quod non, betekent dit uiteraard nog niet per definitie dat verzoeker niet in aanmerking zou kunnen komen voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;

Dat verzoeker inderdaad aantoonde dat hij werkwilbig is, een sociaal netwerk heeft opgebouwd en kennis heeft van beide landstalen, hetgeen ruim voldoende is om, gelet op diens langdurig verblijf in België, een regularisatie van diens verblijf conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen;

Dat opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig dienen te zijn, in feite en in rechte aanwezig te zijn en de beslissing kunnen verantwoorden;

Dat ingeval de bestreden beslissing, zoals in casu, een niet bestaande rechtsgrond toepast (vernietigde instructie dd. 19 juli 2009), hieraan niet is voldaan;

Dat het blijven toepassen van de vernietigde instructie immers aan het bestaande artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, voorwaarden toevoegt en derhalve verzwaart, hetgeen onvermijdelijk leidt tot willekeur;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook volkomen ten onrechte enkel verwijst naar de volgens haar vernietigde Instructie;

Dat de Raad van State in haar arrest dd. 5 oktober 2011 dan ook terecht als volgt oordeelde (stuk 3): "[...]."

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dan ook schendt"

2.2.2. Verzoeker voert dus in essentie aan dat de verwerende partij zijn regularisatieaanvraag uitsluitend heeft getoetst aan de criteria van de vernietigde instructie en niet aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad kan alleen maar vaststellen dat dit middel feitelijke grondslag mist. Immers wordt in de eerste alinea van de bestreden beslissing precies aangekondigd dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, en blijkt ook verder in de bestreden beslissing op geen enkele wijze dat deze alsnog en uitsluitend zouden zijn gehanteerd bij de beoordeling van de aanvraag. De verwerende partij heeft wel degelijk gemotiveerd omtrent de verschillende elementen die door verzoeker werden aangebracht, maar is van oordeel gebleken dat deze niet volstaan om een verblijfsrecht toe te

kennen. Verzoeker stelt dan wel dat hij van oordeel is dat dat wel zo is, maar brengt geen concrete argumenten bij die de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan stellen.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS